

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2002/43 Mo

in de klacht nr. 001.02

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager heeft bij verzekeraar een w.a./cascoverzekering gesloten voor zijn Mercedes-personenauto type E 210 2.9 TD, bouwjaar 1996, welke hij als taxi exploiteert. In artikel 4 van de op de cascodekking van toepassing zijnde bijzondere polisvoorwaarden is bepaald:

'Onverminderd de in algemene bepalingen genoemde dekkingsuitsluitingen heeft de verzekerde geen recht op vergoeding van schade, die voortvloeit uit beschadiging of verlies van het motorrijtuig:

4.1. door verduistering, oplichting, diefstal of joyriding, dan wel poging daartoe, voorzover die het gevolg is van aan de verzekerde te verwijten onvoldoende zorg voor het motorrijtuig, waarvan in ieder geval sprake is indien bij het verlaten van het motorrijtuig:

4.1.1. de (contact)sleutels daarin zijn achtergelaten;

(...)

4.1.4. niet alle ramen en deuren zijn (af)gesloten'.

De auto is op 2 maart 2001, toen klager een invalide dame tot in een ziekenhuis begeleidde, voor de deur van dat ziekenhuis gestolen. Verzekeraar heeft met een beroep op de bovenvermelde polisbepalingen geweigerd de schade te vergoeden.

De klacht

Op 2 maart 2001 omstreeks 13.30 uur stopte klager met zijn taxi voor het ziekenhuis. Hij stapte uit om een invalide vrouw uit de taxi te tillen en in haar rolstoel te helpen. Klager kende de vrouw niet. Toen hij de vrouw in de rolstoel had getild, verzocht zij hem

2002/43 Mo

om haar in de sluisdeuren van het ziekenhuis te plaatsen. Gezien de fysieke toestand van de vrouw heeft hij hieraan gehoor gegeven. In bedoeld ziekenhuis zijn twee sluisdeuren, waarvan de ene pas opengaat als de andere gesloten is.

Nadat klager de vrouw in de sluisdeuren van het ziekenhuis had geplaatst, draaide hij zich om en wilde weer naar zijn voertuig lopen. Hij moest wachten totdat de deur achter hem gesloten was, waarna de deur aan de voorzijde van het ziekenhuis pas opengaat. Op dat moment zag hij een jongeman in zijn taxi stappen en achter het stuur plaats nemen.

De startblokkering van de taxi treedt automatisch na 15 seconden in werking. De dief wist echter kennelijk dat er een alarmonderbreking op de sleutel zat. Klager zag dat de dief de sleutel op de spiegel richtte, waardoor de alarmonderbreking (klager bedoelt kennelijk: de startblokkering) niet meer functioneert. Vervolgens zag hij de dief met hoge snelheid met de taxi weggrijden. Op dat moment ging de deur van de sluis open en kon klager naar buiten.

Na de schademelding heeft een schade-expert een onderzoek ingesteld. Daarna bleef het lange tijd stil aan de zijde van verzekeraar. Uiteindelijk begreep klager dat de schade-expert geen waardevaststelling heeft uitgevoerd en verzekeraar heeft geadviseerd de schadeclaim af te wijzen wegens nalatig handelen van klager.

Inderdaad heeft klager de sleutel in het contactslot laten zitten. Gewoonlijk haalt hij de sleutel eruit, doch op het moment dat hij de invalide vrouw in haar rolstoel wilde helpen, heeft hij vergeten de sleutel uit het contactslot te halen. Toen de passagier aan klager vroeg om haar in de sluisdeuren van het ziekenhuis af te zetten, heeft hij dat onmiddellijk en zonder na te denken gedaan. Hij heeft er toen niet aan gedacht dat de sleutel nog in het contactslot zat.

Klager vindt dat de schade is ontstaan tengevolge van een incidenteel, normaal menselijk moment van onbedachtzaamheid en niet te wijten is aan nalatig handelen. Volgens de jurisprudentie is een dergelijk moment van onbedachtzaamheid niet, althans niet volledig, aan klager toe te rekenen.

Het standpunt van verzekeraar

Klager heeft bij het verlaten van zijn auto de sleutel in het contactslot laten zitten en de auto niet afgesloten. Vervolgens heeft hij de auto enige tijd in die toestand onbeheerd achtergelaten. In dat tijdsbestek is de auto gestolen. In dit verband is relevant het bepaalde in artikel 4.1.1 en 4.1.4 van de op de cascodekking van toepassing zijnde bijzondere voorwaarden, inhoudende dat de verzekerde geen recht heeft op vergoeding van schade die voortvloeit uit beschadiging of verlies van het motorrijtuig door verduistering, oplichting, diefstal of joyriding, dan wel poging daartoe, voorzover die het gevolg is van aan de verzekerde te verwijten onvoldoende zorg voor het motorrijtuig, waarvan in ieder geval sprake is indien bij het verlaten van het motorrijtuig de (contact)sleutels daarin zijn achtergelaten, of niet alle ramen en deuren zijn (af)gesloten. Dat betekent dat louter feitelijk moet worden vastgesteld of de contactsleutels in de auto zijn achtergelaten dan wel of de auto was afgesloten. Nu vaststaat dat de contactsleutel nog in het contactslot zat en de auto niet was afgesloten, valt de diefstalschade dus niet onder de dekking. Of sprake was van onbedachtzaamheid bij klager speelt geen enkele rol bij het toetsen van de feiten aan genoemde uitsluiting.

Het commentaar van klager

Klager heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, zijn klacht gehandhaafd. Klager vindt dat een uitleg naar de letter van de desbetreffende

2002/43 Mo

polisbepaling niet redelijk is. De bepaling moet naar de geest worden uitgelegd. Klager vindt dat hem geen verwijt valt te maken, maar dat sprake is van een moment van onbedachtzaamheid.

Het oordeel van de Raad

Uit de door partijen overgelegde stukken komt naar voren dat klager, toen een invalide passagier hem verzocht haar in haar rolstoel in de sluisdeuren van het ziekenhuis te plaatsen, aan dat verzoek gevolg heeft gegeven en daartoe zijn taxi heeft verlaten. Klager had daarbij zijn taxi niet afgesloten en de sleutel in het contactslot achtergelaten.

Aangezien volgens het bepaalde in de hierboven onder Inleiding geciteerde artikelen 4.1.1 en 4.1.4 van de op de cascodekking van toepassing zijnde bijzondere polisvoorwaarden in een dergelijke situatie sprake is van aan klager te verwijten onvoldoende zorg voor het motorrijtuig, is verdedigbaar dat verzekeraar met een beroep op deze artikelen aan klager schade-uitkering heeft ontzegd. Bijzondere omstandigheden die een ander oordeel rechtvaardigen, zijn gesteld noch gebleken. Door aldus te handelen heeft verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet geschaad.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 1 juli 2002 door Mr. M.M. Mendel, voorzitter, Mr. D.H. Beukenhorst, Drs. C.W.L. de Bouter, Mr. R. Cleton en Mr. E.M. Dil-Stork, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. M.M. Mendel)

De Secretaris:

(Mr. S.N.W. Karreman)